

Arrest

nr. 101 690 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG, loco advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 9 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 december 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen behoort u tot de etnische groep van de Thakali, bent u geboren in Kathmandu en bent u Nepalees staatsburger. Sinds 2064 (Nepalese kalender, komt overeen met 2007-2008 volgens de Gregoriaanse kalender) had u een eigen restaurant in Gaidakot (volgens uw verklaringen gelegen in Chitwan district). Eén jaar nadat het restaurant geopend was, kwamen leden van de Janatantrik Terai Mukti Morcha (JTMM) u om donaties vragen. Sindsdien kwamen ze maandelijks een bedrag van 100 000 roepies vragen, maar u kon met hen onderhandelen om minder te moeten betalen. In 2066 (2009-2010) kwam ook de Young Communist League (YCL, de jongeren vleugel van de Maoïsten) bij u donaties eisen. Ook met hen kon u onderhandelen om minder te moeten betalen. Datzelfde jaar raakte u echter in een gevecht verwikkeld met vijf of zes mensen van de YCL nadat ze in uw restaurant waren komen eten en niet wilden betalen. U gaf hen aan bij de politie. De politie vond hen evenwel niet, maar de YCL ontvoerde u toch om die reden. Ze namen u mee naar Birendranagar (Chitwan district), waar ze u bewusteloos sloegen. U werd vervolgens door de dorpsbewoners naar een medische hulppost gebracht. U keerde naar uw restaurant terug en besloot een studentenvisum voor Londen aan te vragen. In april of mei 2009 (12/2065-01/2066 of 01/2066-02/2066) verliet u uw restaurant definitief en ging u in Kathmandu wonen, waar u een eigen woning had. In december 2009 (08/2066-09/2066) vertrok u van daaruit met uw echtgenote, B.(...) S.(...) (O.V. 6.910.474) met een studentenvisum naar Londen. Dit visum was achttien maanden geldig en toen die periode verstreken was, vroegen jullie een verlenging aan. Deze kregen jullie echter niet en in oktober 2011 (06/2068-07/2068) besloten jullie door te reizen naar België, waar jullie op 9 november 2011 (23/07/2068) asiel aanvroegen. U wenst niet naar Nepal terug te keren omdat u nog altijd schrik heeft voor de YCL. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument of enig ander document ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk 1 documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt duidelijk dat jullie niet hebben voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA) blijkt immers dat u en uw echtgenote in het bezit zijn geweest van een Nepalees paspoort en dat jullie met dit paspoort een visum hebben aangevraagd en ook hebben verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. Verder blijkt uit deze informatie dat u, net als uw echtgenote, van vermoedelijk eind 2009 tot midden 2011 in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven. Jullie hebben deze informatie echter aanvankelijk verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Jullie verzwegen deze feiten niet enkel, jullie hebben er ook over gelogen. Zo beweerden u en uw echtgenote aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt. Jullie beweerden Nepal te hebben verlaten op 10/10/2011 (23/06/2068) met de hulp van een smokkelaar die jullie via Delhi (India) en Frankrijk naar België bracht (DVZ verklaring, vragen 21, 34, 35; DVZ verklaring echtgenote, vragen 21, 34, 35). Tevens blijkt dat u daarenboven valse identiteitsgegevens heeft gebruikt bij uw asielaanvraag in België. Immers, zo heet u in feite niet S.(...) P.(...), maar S.(...) P.(...), en gaf u een andere geboortedatum op. Ook uw echtgenote wendde een andere voornaam en geboortedatum voor. Uiteindelijk verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gelogen te hebben en dat u en uw echtgenote met jullie eigen paspoort met studentenvisum – dat jullie overigens niet neerlegden – in december 2009 naar Londen reisden waar jullie bleven tot jullie vertrek naar België in oktober 2011. Uw bewering dat u had gelogen op de Dienst Vreemdelingenzaken over uw identiteitsdocumenten, de datum van vertrek en de door u afgelegde reisroute omdat vrienden u dit hadden aangeraden (CGVS, p. 6-8), is niet afdoende. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview ten overstaan van de Dienst

Vreemdelingenzaken, daar, zoals reeds werd opgemerkt, op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat u en uw echtgenote gelet op jullie verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins hebben gedaan.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen op zeer ernstige wijze jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in het bijzonder.

Verder dient er te worden vastgesteld dat jullie geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 5) hoewel jullie hiertoe wel de kans hadden. Volgens uzelf deed u dat niet omdat u het niet wist (CGVS, p. 8, 12). U zou bovendien ook geen asiel hebben aangevraagd mocht uw visum in het Verenigd Koninkrijk verlengd zijn geweest (CGVS, p. 13). Volgens uw echtgenote waren jullie veilig met het visum (CGVS echtgenote, p. 5). Deze verklaringen volstaan evenwel niet ter rechtvaardiging van jullie nalaten asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming wenst, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient of zich op zijn minst informeert over de beschermingsmodaliteiten die bestaan in een derde land waar hij zich naar begeeft. Het feit dat jullie eerst naar België zijn gereisd en daar pas een asielaanvraag hebben ingediend terwijl jullie hiertoe ook de mogelijkheid hadden in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat jullie internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Dit ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde feiten en hieruit voortvloeiende vrees.

U hield evenwel vol dat u wel degelijk problemen ondervond in Nepal, meer bepaald met de YCL en de JTMM (CGVS, p. 9-13). Aan deze motieven kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Er kan immers gewezen worden op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote onderling. Zo verklaarden jullie beiden tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende keren expliciet dat de door jullie beweerde problemen in Nepal zoals vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk waar waren. Jullie zouden enkel gelogen hebben over de data waarop deze problemen zich zouden hebben voorgedaan (CGVS, p. 6, 12; CGVS echtgenote, p. 10-11). Opmerkelijk is wel dat jullie op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gesproken hebben over de problemen met de JTMM (CGVS vragenlijst, vraag 3.5; CGVS vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal vermeldde u dat de JTMM bij jullie langskwam om donaties te vragen. Ze waren evenwel niet gewelddadig en gebruikten geen fysiek geweld, noch werd u door hen ontvoerd (CGVS, p. 12-13). Uw echtgenote echter spreekt over verschillende keren dat de JTMM u sloegen en verwondden. Ze namen u ook eenmaal mee (CGVS echtgenote, p. 6-7). Wat betreft de problemen met de YCL gaven zowel u als uw echtgenote op de 2 Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u door de YCL werd ontvoerd omdat ze u van spionage verdachten. Een lid van de YCL zou zijn opgepakt en men verdacht u ervan informatie te hebben doorgespeeld aan de politie (CGVS vragenlijst, vraag 3.5; CGVS vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u werd ontvoerd nadat u tijdens een ruzie om geld in uw restaurant bij de politie klacht had ingediend tegen leden van de YCL. Hoewel die leden van de YCL niet werden opgepakt door de politie, ontvoerde de YCL u wel omdat u die klacht had ingediend. Uw echtgenote was op dat moment niet aanwezig in het restaurant (CGVS, p. 11-12). Uw echtgenote verklaarde dan weer op het Commissariaat-generaal dat u werd ontvoerd wegens het feit dat haar ouders en broer lid waren van de Congress Party. Toen u werd meegenomen, was zij volgens haar wel aanwezig in het restaurant (CGVS echtgenote, p. 8-10). Overigens gaf uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat haar ouders sympathisanten zouden zijn van de koningsgezinde Rastriya Prajatantra Party Nepal (RPP-N). Ze repte met geen woord over de Congress Party (CGVS vragenlijst echtgenote, vraag 3.3). Uw uitleg voor de vele tegenstrijdigheden met de Dienst Vreemdelingenzaken – u bent niet zo goed in uw hoofd na de vele verwondingen en kent de details niet zo goed – zijn geenszins afdoende, temeer het hier niet gaat om details, maar wel om de kern van uw asielrelaas (CGVS, p. 12). Uw echtgenote bleef erbij dat ze hetzelfde verhaal had verteld als op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 10-11), wat evenmin volstaat om voornoemde tegenstrijdigheden alsnog recht te zetten.

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd bij het administratieve dossier gevoegd.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen behoort u tot etnische groep van de Thakali, bent u geboren in Gaidakot VDC (Village Development Committee) in Nawalparasi district, en bent u Nepalees staatsburger. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot, S.(...) P.(...) (O.V. 6.910.475), in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. Zo verklaarde u dat u samen met uw echtgenoot sinds 2064-2065 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2007/2008 – 2008/2009 volgens de Gregoriaanse kalender) een restaurant had in Gaidakot. Jullie hadden er problemen met leden van de Janatantrik Terai Mukti Morcha (JTMM) en de Young Communist League (YCL). Beiden vroegen om donaties. U vermoedt dat het feit dat uw ouders lid waren van de Congress Party daar iets mee te maken had. Zowel de leden van de JTMM als van de YCL sloegen uw echtgenoot en ze ontvoerden hem ook beiden eenmaal. Jullie besloten het restaurant te verlaten en gingen ongeveer een maand tot twee maanden in Kathmandu wonen. U kon er echter niet goed opschieten met uw schoonmoeder, die u niet aanvaardde omdat uw ouders geen grote bruidsschat had betaald. Uiteindelijk kregen jullie een studentenvisum voor Londen, waar jullie naartoe vertrokken in december 2009 (06/2068-07/2068). In Londen probeerden jullie het visum te verlengen, maar dat werd geweigerd, en jullie besloten om door te reizen naar België, waar jullie op 9 november 2011 (23/07/2068) asiel aanvroegen. U wenst niet naar Nepal terug te keren omdat u nog altijd schrik heeft voor de YCL. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument of enig ander document ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot S.(...) P.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Voor wat uzelf betreft, haalde u nog problemen aan met uw schoonmoeder, die u niet aanvaardde omdat uw ouders geen grote bruidsschat hadden kunnen geven (CGVS, p. 7-8). Dergelijke motieven zijn evenwel louter van familiale aard en houden als dusdanig geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers een schending op van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog citeren verzoekers de definitie uit het Vluchtelingenverdrag en stellen vervolgens overtuigd te zijn aan deze omschrijving te voldoen en niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing heeft genomen.

Aangaande hun identiteit merken verzoekers op dat zij hun land van herkomst hebben verlaten uit schrik voor hun leven en dat ze hiervoor een mensensmokkelaar hebben gecontacteerd die hen aanraadt een valse identiteit op te geven. Verzoekers geven toe een onjuiste identiteit te hebben opgegeven, maar ze deden dit, zo benadrukken zij, gezien hun uiterste precare situatie en geleid door de enorme angst. Verzoekers menen dat de smokkelaar hen had duidelijk gemaakt dat ze moesten stellen dat ze rechtstreeks vanuit Nepal naar België zijn gevlucht omdat ze anders geen kans zouden maken om als

vluchteling te worden erkend. Verzoekers erkennen hun fout en wensen deze dan ook recht te zetten. Ze wijzen erop dat ze op het Commissariaat-generaal de juiste gegevens hebben opgegeven, die ze vervolgens weergeven in hun verzoekschrift. Verzoekers beweren nooit de intentie te hebben gehad om de Belgische asielinstanties te misleiden en herhalen dat ze geleid werden door enorme angst en gegronde vrees voor vervolging, waardoor ze naar de instructies van de mensensmokkelaar luisterden. Aangaande hun reisweg stellen verzoekers geen andere keuze te hebben gehad dan via mensensmokkel naar België te vluchten en dit uit angst. Verzoekers stellen een hele reisweg te hebben afgelegd. Volgens verzoekers is het niet redelijk van de commissaris-generaal om hun aanvraag te weigeren omdat er niet geloofd wordt welke reisweg zij hebben afgelegd om in België te geraken. Door te twifelen aan de reisweg is, aldus verzoekers, de gegrondheid niet onderzocht. Verzoekers halen hierbij andermaal aan dat ze zijn gevlucht uit angst voor hun leven. Volgens verzoekers volgt hieruit dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd waardoor de materiële motiveringsplicht is geschonden. Hierna geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht. Volgens verzoekers mag de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk doen aan hun asielrelaas en mag diens werkwijze de beslissing van het Commissariaat-generaal niet beïnvloeden, omdat deze niets te maken heeft met hun gegronde vrees voor vervolging in Nepal. Verzoekers vinden het dan ook kennelijk onzorgvuldig van het Commissariaat-generaal om zijn beslissing hieromtrent te motiveren.

Aangaande de visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk stellen verzoekers slechts te hebben gehandeld naar de instructies die zij van de mensensmokkelaar gekregen hadden die hen meedeelde een valse identiteit te gebruiken. Verzoekers begrijpen dan ook niet waarom het feit dat zij reeds met een visum naar het Verenigd Koninkrijk hebben gereisd afbreuk doet aan hun asielrelaas. Volgens verzoekers wijst dit op het feit dat het Commissariaat-generaal hun dossier slechts oppervlakkig heeft bekeken en dat rekening diende te worden gehouden met de motieven van verzoekers om hun land van herkomst te ontvluchten. Verzoekers stellen dat hen werd meegedeeld dat ze geen asiel konden aanvragen in het Verenigd Koninkrijk als zij daar verbleven in het kader van een visum en dat, aangezien ze daar niet meer konden verblijven en onmogelijk konden terugkeren naar hun land van herkomst, ze naar België reisden en asiel vroegen. Verzoekers zijn steeds van goede wil geweest, hebben alles officieel en correct willen doen en hebben zich gehouden aan de "raad" van de smokkelaar, de enige persoon die op dat moment kon instaan voor hun veiligheid. Verzoekers menen dat het van het Commissariaat-generaal niet redelijk is om te stellen dat zij maar moesten informeren naar de regelgeving betreffende vreemdelingen in het Verenigd Koninkrijk. Verzoekers hebben immers geluisterd naar wat er hen verteld is en hebben ze zo snel mogelijk een asielaanvraag ingediend, waarbij ze menen te hebben gehandeld volgens de redelijke verwachtingen. Verzoekers stellen dan ook niet te begrijpen hoe zij nu gestraft kunnen worden ondanks het feit dat zij uit goede wil hebben gehandeld naar opdracht van de smokkelaar en dat ze hebben gehandeld conform de hen opgelegde verplichtingen, waarbij ze alles op de correcte manier wilden doen. Verzoekers stellen dan ook niet te begrijpen waarom dit nu tegen hen gebruikt wordt in de beslissing en stellen dat dit geen invloed mag hebben op de beslissing die het Commissariaat-generaal dient te nemen.

Aangaande het feit dat zij geen asielaanvraag indienden in het Verenigd Koninkrijk merken verzoekers op dat zij in het Verenigd Koninkrijk verbleven "*met behulp van een visum*" en dat dit ook geweten is door het Commissariaat-generaal. Verzoekers herhalen dat hen is verteld dat ze geen asiel konden aanvragen in het Verenigd Koninkrijk als ze daar verbleven met een visum en dat ze steeds van goede wil zijn geweest, alles officieel en correct wilden doen en zich gehouden hebben aan de 'raad' van hun smokkelaar. Verzoekers stellen andermaal hun land te hebben verlaten uit schrik voor hun leven en dat ze geen andere keuze hadden dan zich te richten tot een smokkelaar. Bovendien, aldus verzoekers, zijn zij niet verplicht een asielaanvraag in te dienen in het Verenigd Koninkrijk. Het feit dat zij ervoor gekozen hebben dit in België te doen, mag hen volgens verzoekers niet weerhouden worden en mag geen invloed hebben op de beslissing die het Commissariaat-generaal dient te nemen. Wat moet onderzocht worden, is of ze een gegronde vrees kunnen aantonen.

Met betrekking tot hun asielrelaas, zijn verzoekers van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, omdat een groot deel ervan hun reisweg behandelt. De beslissing blijft volgens verzoekers dan ook zwaar in gebreke door geen rekening te houden met de grond van de aanvraag, namelijk of verzoekers kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Het feit dat de commissaris-generaal nagelaten heeft de gegronde vrees te beoordelen, maakt volgens verzoekers een schending uit van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, namelijk van de formele motiveringsplicht. Verzoekers verklaren problemen te hebben ondervonden, zowel met de Maoïsten als met de TJMM. Aangaande het feit dat verzoekers wordt verweten geen gelijklopende verklaringen te hebben afgelegd, merken zij op dat het interview op de Dienst vreemdelingenzaken zeer kort was en enkel de hoofdlijnen mogen worden aangebracht en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is en om die reden voor verwarring kan zorgen. Het Commissariaat-generaal houdt hiermee volgens verzoekers geen rekening. Het is juist

omdat zij een gegronde vrees voor vervolging kennen omwille van de problemen met beide groeperingen, dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Het Commissariaat-generaal schendt volgens verzoekers flagrant de motiveringsplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoekers indien zij dienen terug te keren naar Nepal, waarbij zij erop wijzen dat de commissaris-generaal de gegronde vrees voor vervolging dient te onderzoeken. Verzoekers citeren hierbij een arrest van de Raad van State van 4 december 2008 over de verplichting om de vrees voor vervolging te onderzoeken. Volgens verzoekers beoordeelt de commissaris-generaal de grond van de zaak niet en wordt er in de beslissing geen onderzoek gevoerd naar hun vrees. Verzoekers stellen bijgevolg niet te begrijpen hoe het Commissariaat-generaal tot deze beslissing is gekomen waaruit blijkt dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

Met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling aan verzoekers, citeren verzoekers artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en menen zij dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat zij voldoen aan de criteria ervan. Aangaande de gegronde vrees voor vervolging stellen verzoekers dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is en de Nepalese autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Verzoekers menen dat, als ze terug dienen te keren naar hun land van herkomst, artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Verzoekers verwijzen hierbij naar het arrest Kirkwood van 12 maart 1984, dat stelt dat elke staat een beschermingsplicht heeft ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan en dat dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. Het Commissariaat-generaal faalt volgens verzoekers om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media, aldus verzoekers, blijkt duidelijk dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is en zeer precair voor de burgers. Hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is en er verkiezingen zijn geweest, is de situatie in de praktijk nog steeds dezelfde. Verzoekers menen dat er in hunnen hoofde dan ook objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en dat ook de subjectieve vrees aanwezig is. Verzoekers stellen in hun land van herkomst geen bescherming te hebben en dat het onverantwoord is om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. Het Commissariaat-generaal dient volgens verzoekers met alle elementen rekening te houden en dus ook met de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Aangaande de persoonlijke vervolging menen verzoekers volledig aan de voorwaarde van het Vluchtelingenverdrag te voldoen. Verzoekers menen dat ze niet kunnen terugkeren naar Nepal omwille van hun problemen met de TJMM. Verzoekers stellen zich bovendien de vraag hoe zij zullen onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel hebben gevraagd in Europa. Verzoekers vrezen bij hun terugkeer naar Nepal dadelijk te zullen worden gearresteerd/gefolterd/mishandeld. Volgens verzoekers mag het duidelijk zijn dat hun leven in gevaar is en dat hun veiligheid in Nepal niet kan worden gegarandeerd. Het mag duidelijk zijn, zo besluiten verzoekers, dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hunnen hoofde en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig hebben.

Aangaande de onmogelijkheid om de bescherming van hun land in te roepen, stellen verzoekers dat het juist is omdat zij de bescherming van hun eigen land/overheid niet kunnen invoeren dat zij gevlucht zijn uit hun land van herkomst. Verzoekers stellen zich niet te kunnen wenden tot de politie. Verzoekers wijzen op het annual report 2012 van Amnesty International, dat stelt dat *"Torture and other ill-treatment in police custody remains wide-spread."* Volgens verzoekers is het algemeen gekend dat Nepal een van de meest corrupte landen is. Verzoekers stellen dat uit de bijlagen die zij bij hun verzoekschrift voegen blijkt dat in Nepal niets kan gedaan worden zonder omkoping. Verzoekers vervolgen dat de Nepalese overheid er niet in slaagt een betrouwenswaardige indruk na te laten en dat, zoals Amnesty International volgens hen terecht opmerkt, de Nepalese overheid het nog steeds nalaat om duizenden "verdwijningen" te onderzoeken die plaatsvonden tussen 1996 en 2006 alhoewel ze dit wel sinds september vorig jaar beloofde. Verzoekers menen zich dus niet naar de overheid te kunnen richten aangezien deze enkel maar toekijkt en dat het duidelijk is dat zij de bescherming van hun land niet kunnen invoeren. Het Commissariaat-generaal blijft volgens verzoeker dan ook zwaar in gebreke door niet te onderzoeken of verzoekers kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, menen verzoekers dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd omdat men hen hiervan uitsluit zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan. Het Commissariaat-generaal moet volgens verzoekers motiveren waarom zij ook niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut, hetgeen volgens verzoekers niet gebeurd is terwijl daar wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Volgens verzoekers kan er niet ernstig getwijfeld worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Nepal en problemen kennen en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers citeren vervolgens een deel van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en stellen dat indien zij dienen terug te keren zij schrik hebben dat

ze het slachtoffer zullen worden van foltering of onmenselijke behandeling of vernederende behandeling of bestraffing of dat ernstige bedreiging van hun leven of personen riskeren, hetgeen een behandeling is die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal dient volgens verzoekers beide statuten te onderzoeken, maar laat na dit te doen voor de subsidiaire bescherming. Verzoekers stellen dat het op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Nepal en dat ze werkelijk bescherming nodig hebben gelet op hun situatie. Verzoekers menen dat het voldoende is een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut, dat dit in casu bij hen het geval is en dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig hebben. De motivering van de commissaris-generaal is, aldus verzoekers, manifest ontoereikend op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in hun land van herkomst. Volgens verzoekers worden door de beslissingen van de commissaris-generaal de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoekers weigeren. Verzoekers stellen dat de beslissing van het Commissariaat-generaal dan ook een flagrante schending is van de materiële motiveringsplicht en dat het op dit ogenblik gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid dus onmogelijk is om terug te keren naar Nepal.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers het stuk over Nepal uit het Annual Report 2012 van Amnesty International toe, alsook een aantal artikelen over de corruptie in Nepal afkomstig van Nepalvista, <http://www.icac.org.hk> en <http://www.thehimalayatimes.com>. Ook voegen verzoekers arrest nr. 198.144 van de Raad van State van 23 november 2009 toe.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Waar verzoekers tegelijkertijd de schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt met betrekking tot het asielrelaas verwezen naar de beslissing in hoofde van eerste verzoeker. In deze laatste beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, stelt de commissaris-generaal dat eerste verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst wijst de commissaris-generaal erop dat op een asielverzoeker een medewerkingsplicht rust, waarbij het aan hem is om de nodige informatie aan de asielinstanties te verschaffen. Volgens de commissaris-generaal heeft eerste verzoeker hier echter niet aan voldaan. Immers, zo stelt de commissaris-generaal vast, blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster over een Nepalees paspoort beschikten en dat zij hiermee een visum hebben verkregen voor het Verenigd Koninkrijk, alwaar zij vermoedelijk hebben verbleven van eind 2009 tot midden 2011. De commissaris-generaal meent dat verzoekers hebben getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden, omdat zij niet alleen deze informatie hebben verzwegen maar er ook over hebben gelogen. Zo gaven verzoekers aanvankelijk aan nooit over een paspoort te hebben beschikt en hebben ze andere gegevens verstrekt over hun reisweg en hun identiteitsgegevens. Dat verzoekers dit uiteindelijk toegaven en stelden dat ze dit deden omdat hun vrienden hen hadden aangeraden te liegen, is volgens de commissaris-generaal niet afdoende. Verder wijst de commissaris-generaal erop dat van een asielzoeker die bescherming zoekt in een ander land mag worden verwacht dat hij alle elementen zo correct en accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview. Gelet op verzoekers' verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben zij hier volgens de commissaris-generaal niet aan voldaan, waardoor hun geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt. Dat verzoekers geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk, terwijl redelijkerwijze van hen mag worden verwacht dat zij

dit zo snel mogelijk doen of op zijn minst hiernaar informeren, is volgens de commissaris-generaal een indicatie dat verzoekers internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. De commissaris-generaal is van mening dat verzoekers' verklaringen dat ze dit niet wisten en dat ze geen asiel zouden aangevraagd hebben als hun visum verlengd zou zijn, niet volstaat ter rechtvaardiging en de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees verder ondermijnt. Aan de problemen die verzoekers aanhalen wordt door de commissaris-generaal geen geloof gehecht, omdat zij over de kern van hun asielrelaas fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Aangaande de problemen met haar schoonmoeder die tweede verzoekster aanhaalt, merkt de commissaris-generaal op dat dit motieven zijn van louter familiale aard en als dusdanig geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met deze inzake de subsidiaire bescherming. Bijgevolg hebben verzoekers volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk kunnen maken een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De Raad merkt op dat de asielzoeker dus niet geheel vrijblijvend kan kiezen in welk land hij een asielaanvraag indient. Uit het administratief dossier blijkt dat er zowel van eerste verzoeker als van tweede verzoekster op 22 oktober 2009 te New Delhi vingerafdrukken werden genomen en dat hen een visum voor het Verenigd Koninkrijk werd toegekend dat afliep op 18 juni 2011 (eerste verzoeker, stuk 24, Landeninformatie, Uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met de UK + tweede verzoekster, stuk 18, Landeninformatie, Uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met de UK). Het feit dat verzoekers het blijkbaar niet nodig achtten om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen, doet wel degelijk afbreuk aan het acuut karakter van hun voorgehouden behoefte aan bescherming.

2.8. Tevens stipt de Raad aan dat niet zozeer het eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk op zich, maar vooral de vaststelling dat verzoekers dit aanvankelijk hadden verzwegen (eerste verzoeker, stuk 21, verklaring DVZ 9 november 2011, vraag 35 + twee verzoekster, stuk 16, verklaring DVZ 9 november 2011, vraag 35) en hierover zelfs leugenachtige verklaringen hadden afgelegd (*Ibid.*), hetgeen zij achteraf toegeven op het Commissariaat-generaal (eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 december 2012, p. 6 - 8 + tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 december 2012, p. 2), in hoge mate afbreuk doet aan hun algehele geloofwaardigheid. Ook stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers thans beweren in hun verzoekschrift, zij op het Commissariaat-generaal nog steeds niet de juiste gegevens aangaande hun naam en hun geboortedatum hebben doorgegeven. Immers heeft eerste verzoeker tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal aangegeven S. P. te heten en geboren te zijn op 30 april 1982 (eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 december 2012, p. 3), terwijl verzoekers nu in hun verzoekschrift de naam S. P. en geboortedatum 29 april 1981 naar voren schuiven. Ook bij tweede verzoekster is dit het geval. Waar verzoekers in hun verzoekschrift de naam B. S. en geboortedatum 24 oktober 1985 opgeven, heeft tweede verzoekster

tijdens haar interview bij de commissaris-generaal aangegeven B. S. te heten (tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 december 2012, p. 3) en zijn ook de gegevens in verband met haar geboortedatum niet dezelfde als deze doorgegeven aan de commissaris-generaal (tweede verzoekster, stuk 16, vragenlijst CGVS 9 november 2011, p. 1). Verzoekers concretiseren niet in het minst de *“enorme angst”* die zij als verschooning aanvoeren voor het opgeven van onjuiste identiteitsgegevens en bedrieglijke informatie over hun reisweg. Verzoekers verklaarden immers dat zij in oktober 2011 vanuit Nepal via Delhi en Frankrijk naar België zouden zijn gesmokkeld, wat onverenigbaar is met hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk van 2009 tot 2011 (verklaring DVZ 9 november 2011, vraag 35). Deze vaststellingen, die door verzoekers niet worden ontkracht, ondergraven in belangrijke mate de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205).

2.9. Waar verzoekers in hun verzoekschrift de commissaris-generaal meerdere malen verwijten hun aanvraag niet ten gronde en enkel oppervlakkig te hebben onderzocht omdat een groot deel van de bestreden beslissing is gewijd aan de twijfel aangaande hun reisweg, gaan verzoekers uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt hieruit duidelijk dat door de commissaris-generaal, naast de twijfel over de door verzoekers afgelegde reisweg en hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk, ook de tegenstrijdigheden in hun verklaringen aanhaalt ter adstructie van het ongeloofwaardig karakter van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging. In de bestreden beslissingen wordt bijvoorbeeld gewezen op het feit dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding hadden gemaakt van problemen met de JTMM, terwijl zij op het Commissariaat-generaal wel stelden dat deze langskwamen om donaties te vragen, waarbij eerste verzoeker verklaarde dat de JTMM niet gewelddadig optraden, terwijl tweede verzoekster gewag maakte van slagen en verwondingen. Tevens wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekers andersluidende verklaringen aflegden over de aanleiding voor de ontvoering van eerste verzoeker door leden van de YCL (Bestreden beslissing eerste verzoeker, p. 2-3). In hun verzoekschrift weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet, maar beperken zij zich tot de stelling dat het verschil in interview tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor verwarring kan zorgen. De Raad merkt echter op dat het verschil in interview mogelijk kan verklaren waarom de verklaringen in het kader van het gehoor op het Commissariaat-generaal afwijken van deze die werden afgelegd bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar geenszins rechtvaardigt waarom eerste verzoeker en tweede verzoekster manifest uiteenlopende verklaringen afleggen over dezelfde vervolgingsfeiten. De vastgestelde tegenstrijdigheden, die een nefaste impact hebben op de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers, worden geenszins opgeheven of weerlegd.

2.10. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel inhouden, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de beslissingen hen verplichten naar Nepal terug te keren. Verder stipt de Raad aan dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij geheel in gebreke blijven. Met hun loutere beweringen dat ze verklaard hebben problemen te hebben ondervonden, zowel met de Maoïsten als met de TJMM, en dat zij daarom niet kunnen teruggaan naar Nepal, dat de situatie in hun land van herkomst, ook al zijn er verkiezingen geweest en is er een vredesakkoord afgesloten, nog steeds zeer gevaarlijk en onveilig is en dat het de Nepalese autoriteiten niet lukt om de veiligheid van de burgers te garanderen, slagen verzoekers er niet in om de motieven van de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. Ook door in het algemeen op te merken dat er in hunnen hoofde zowel objectieve redenen als een subjectieve vrees voorhanden is en het bijgevolg onverantwoord is *“om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties”* gaan zij voorbij aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal.

2.11. De Raad wenst verder aan te geven dat een verwijzing naar de algemene situatie op basis van een aantal internetartikels (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De informatie van Amnesty International die verzoekers aanhalen, betreft algemene informatie over de mensenrechtensituatie in Nepal en de artikelen van Nepalvista, <http://www.icac.org.hk> en

<http://www.thehimalayaitimes.com> gaan in op de corruptie die er heerst in Nepal. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, tonen zij met deze informatie helemaal niet aan daadwerkelijk persoonlijke problemen te kennen in hun land van herkomst die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Aangezien zij geen geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de vervolgingsfeiten, is hun betoog over de corruptie in Nepal die hen zou beletten om een beroep te doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, volstrekt irrelevant.

2.12. Specifiek met betrekking tot het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad van State van 4 december 2008 (Verzoekschrift, p. 9) en het als bijlage aan hun verzoekschrift toegevoegde arrest van de Raad van State van 23 november 2009 (Verzoekschrift, bijlage 5), merkt de Raad op dat de verwijzing naar arresten van de Raad van State niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers niet in het minst aantonen dat hun situatie zou overeenstemmen met deze van de vluchteling uit het door hen bedoelde cassatiearresten van de Raad van State. Tevens merkt de Raad op dat de arresten handelen over de ontvankelijkheid van de vordering bij de beroepsinstantie en niet over de beoordeling ten gronde die in onderhavig geval ter beoordeling voorligt.

2.13. Uit de hierboven uiteengezette argumentatie is gebleken dat verzoekers er niet in geslaagd zijn de bestreden beslissingen te weerleggen, waardoor de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, die de weigeringsbeslissingen op afdoende wijze kunnen schragen, overeind blijven.

2.14. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De loutere schrik om bij een terugkeer naar Nepal onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zonder dat objectieve elementen worden aangehaald om dit te concretiseren, volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal hen uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus zonder enige gegronde uitleg, gaan zij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissingen aangezien deze geen uitsluiting, doch een weigering van de subsidiaire bescherming inhouden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielaanvraag, kunnen verzoekers zich immers niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

2.15. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Nepal betreft, kan uit de algemene beschouwingen van verzoekers en de door hen aangehaalde artikels (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) niet worden afgeleid dat er in Nepal actueel sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin of dat burgers in Nepal louter door hun aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen als gevolg van willekeurig geweld. Ook uit de objectieve informatie die door de verwerende partij werd toegevoegd aan haar nota met opmerkingen, blijkt trouwens dat er actueel voor burgers geen sprake is van veralgemeend geweld in Nepal en dat de meeste geweldsincidenten crimineel geïnspireerd zijn (Nota met opmerkingen, bijlage, SRB, Nepal, Veiligheidssituatie in Nepal, 30 mei 2012). Bijgevolg werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 1 of 2 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN